

Libris

Respect pentru dumneavoastră și cărți

80

JESSICA SORENSEN

Callie & Kayden

Așa cum e scris în stele

Traducere din limba engleză de
ANDRA-ELENA AGAFIȚEI

EPICLOVE

Editura Epica, București, 2018

Prolog

Callie

Viața este un joc de noroc, ca atunci când primești o mână bună la cărți sau, pur și simplu, când te nimerești în locul și la momentul potrivit. Unii oameni au parte de noroc, de o a doua șansă, de o salvare. Asta se poate întâmpla în mod grandios sau printr-o simplă conjunctură, dar mai sunt și oameni care nu primesc norocul pe o tavă strălucitoare, ci sfârșesc în locul și la momentul nepotrivit, nefiind salvați.

— Callie, mă ascuți? întrebă mama în timp ce parchează mașina pe alee.

Eu nu răspund, ci privesc frunzele care se rotesc în vânt prin curte, pe capota mașinii, oriunde le forțează briza să se ducă. Nu au niciun control asupra drumului lor în viață. Simt că vreau să sar afară, să le adun pe toate și să le țin în mână, dar asta ar însemna să ies din mașină.

— Ce se întâmplă cu tine în seara asta? izbucnește mama cât își verifică mesajele din telefon. Du-te și ia-l pe fratele tău.

Încetez să mă mai uit la frunze și mă concentrez asupra ei.

— Te rog, nu mă obliga să fac asta, mamă. Cu mâinile transpirate, apuc mânerul metalic al portierei și simt un nod mare în gât. Nu poți să intri tu și să-l aduci? o întreb.

— Nu vreau să dau peste o petrecere cu o mulțime de puști de liceu și nu am chef să discut cu Maci chiar acum, ca să se poată lăuda

cu bursa pe care o va primi Kayden, răspunde mama și, cu mâna ei îngrijită, îmi face semn să plec. Du-te și caută-l pe fratele tău și spune-i că trebuie să vină acasă.

M-am încovoiat când am deschis portiera și am mers pe alea cu pietriș spre casa cu două etaje cu obloane verzi și acoperiș abrupt.

— Încă două zile, încă două zile, îmi șoptesc cu mâinile strânse în pumni în timp ce mă strecor printre mașini. Doar două zile și voi fi la facultate și nimic din toate astea nu va mai conta.

Luminile care trec prin ferestre scânteiază cerul gri, iar un banner decorat cu baloane, pe care scrie „Felicitări”, atârna deasupra intrării spre verandă. Celor din familia Owens le place să se dea mereu în spectacol, indiferent de motiv: aniversări, sărbători, absolviri. Par familia perfectă, dar eu nu cred în perfecțiune.

Faptul că fiul lor cel mic, Kayden, a terminat liceul și bursa obținută pentru fotbal la Universitatea din Wyoming sunt motivele pentru care dau petrecerea asta. Nu am nimic împotriva familiei Owens. Din când în când, ai mei iau cina acasă la ei, iar ei vin la grătar la noi. Pur și simplu mie nu-mi plac petrecerile și nici nu am fost bine-venită la vreuna, începând din clasa a șasea.

Când mă apropii de veranda circulară, Daisy Miller iese afară cu un pahar în mână. Părul blond și ondulat îi strălucește în lumina verandei când mă ținutuește cu privirea și îmi zâmbește răutăcios.

Evit să urc direct pe scări și dau ocol casei înainte să mă poată insulta. Soarele coboară sub linia munților care înconjoară orașul, iar stelele strălucesc pe cer ca niște libelule. Îmi este greu să văd de îndată ce luminile de pe veranda din față se sting și calc pe ceva ascuțit. Cad și pietrișul îmi zgârie palmele. Rănile exterioare sunt ușor de suportat, iar eu mă ridic fără să ezit.

Îmi scutur pietricelele de pe mâini, crispându-mă din cauza usturimii zgârieturilor când cotesc spre curtea din spate.

— Nu mă interesează ce naiba încercai să faci, spintecă întunericul o voce masculină. Ești un ratat. O mare dezamăgire.

Mă opresc la marginea peluzei. În apropierea gardului din spate se află o casă de oaspeți din cărămidă, unde doi oameni stau sub o lumină slabă. Unul este mai înalt; își țin capetele aplecate și umerii lați, încovoiați. Cel mai scund are burtă, e chel la ceafă și stă în fața celui alt, cu pumnul întins. Mijind ochii în întuneric, îmi dau seama că cel scund este domnul Owens, iar cel înalt este Kayden Owens. Situația este surprinzătoare, de vreme ce Kayden este foarte sigur de sine la școală și nu a fost niciodată ținta violenței.

— Îmi pare rău, mormăie Kayden cu un tremur în voce când își strânge mâna la piept. A fost un accident, domnule. Nu se va mai repeta.

Arunc o privire spre ușa deschisă din spate, unde luminile sunt aprinse, muzica e dată tare și oamenii dansează, strigă și râd. Paharele se ciocnesc, iar eu simt de la distanță tensiunea sexuală din încăpere. Evit cu orice preț astfel de locuri, pentru că nu pot să respir normal dacă intru. Încerc să urc prima treaptă, în speranța că voi trece neobservată prin mulțime, că-mi voi găsi fratele și că voi ieși naibii de acolo.

— Nu-mi spune tu mie că a fost un accident!

El ridică vocea, cu o mânie de neînțeles. Se aud un bubuit puternic și un trosnet, ca atunci când se rup oasele. Din instinct, mă întorc la timp ca să-l văd pe domnul Owens cum îl lovește cu pumnul în față pe Kayden. Trosnetul îmi întoarce stomacul pe dos. Îl lovește în mod repetat și nici măcar nu se oprește când Kayden cade la pământ.

— Mincinoșii sunt pedepsiți, Kayden.

Aștept să-l văd pe Kayden ridicându-se, dar el nu se mișcă și nu se sinchisește să-și acopere fața cu mâinile. Cu mișcări mai dure și fără să dea vreun semn că se va opri, tatăl său îl lovește cu picioarele în abdomen și în față.

Reacționez fără să gândesc, dorința arzătoare de a-l salva alunghându-mi orice îndoială. Alerg pe iarbă și prin frunzele suflate de vânt, fără altă intenție în afară de aceea de a-i întrerupe. Când ajung

la ei, tremur și aproape că întru în șoc atunci când îmi dau seama că situația este mai complicată decât am crezut la început.

Din încheieturile degetelor rănite ale domnului Owens sângele picură pe cimentul din fața casei de oaspeți. Kayden este la pământ, cu maxilarul tăiat ca o crăpătură în coaja unui copac. Își ține închis ochiul umflat, buza îi este despicată și sângele îi acoperă toată fața.

Ei își îndreaptă privirile spre mine, iar eu fac repede un semn peste umăr cu un deget tremurând.

— Vă caută cineva în bucătărie, îi spun domnului Owens, mulțumită că, pentru prima dată, nu mă bâlbâi. Au nevoie să-i ajutați cu ceva... Nu-mi amintesc totuși cu ce.

Privirea lui tăioasă mă străpunge, iar eu mă retrag din fața mâniei și a lipsei de sensibilitate din ochii omului care pare controlat de furie.

— Cine naiba ești tu?

— Callie Lawrence, spun încet, simțindu-i mirosul de alcool din respirație.

El își plimbă privirea dinspre pantofii mei uzați spre jacheta neagră cu cataramă și, în cele din urmă, către părul care abia îmi ajunge până la bărbie. Arăt ca o persoană fără adăpost, dar asta este și ideea. Nu vreau să ies în evidență.

— Oh, da, tu ești fiica antrenorului Lawrence. Nu te-am recunoscut în întuneric.

Se uită la sângele de pe încheieturile degetelor lui, iar apoi la mine.

— Ascultă, Callie, nu am vrut să se întâmple asta. A fost un accident.

Nu știu cum să reacționez în situații tensionate, așa că rămân nemișcată și îmi ascult bătăile inimii.

— Bine.

— Trebuie să mă duc să mă curăț, mormăie el.

Înainte să traverseze gazonul spre ușa din spate, cu mâna rănită strânsă pe lângă corp, mă fixează o clipă cu privirea.

Mă concentrez din nou asupra lui Kayden și expir.

— Ești bine?

El își acoperă ochiul cu mâna, se uită la încălțările lui și își ține cealaltă mână lipită de piept, părând vulnerabil, slab și perplex. Pentru o secundă, mă imaginez la pământ, cu răni și tăieturi care pot fi văzute doar din interior.

— Sunt bine.

Vocea îi este răgușită, așa că mă întorc spre casă, pregătită să fug.

— De ce ai făcut asta? strigă el în întuneric.

Mă opresc la marginea peluzei și, întorcându-mă, mă uit în ochii lui.

— Am făcut ceea ce ar fi făcut oricine altcineva.

Sprânceană de deasupra ochiului său nevătămat se lasă în jos.

— Nu-i adevărat.

Eu și Kayden mergem la aceeași școală de când eram mici. Din păcate, asta este cea mai lungă conversație pe care am avut-o cu el cam din clasa a șasea, când am fost considerată ciudata clasei. La mijlocul anului, am apărut la școală cu părul tuns și cu niște haine prea largi. După aceea mi-am pierdut toți prietenii. Chiar și atunci când familiile noastre iau cina împreună, Kayden se preface că nu mă cunoaște.

— Ai făcut ceea ce n-ar fi făcut aproape nimeni.

Coborându-și mâna de la ochi, se ridică greoi și se înalță deasupra mea când își întinde picioarele. E genul de tip de care se-nrăgostesc fetele, inclusiv eu, pe vremea când nu-i vedeam pe băieți ca pe o amenințare. Părul șaten i se lipește de urechi și de gât, zâmbetul de obicei perfect îi este însângerat și i se vede doar unul din ochii de culoarea smaraldului.

— Nu înțeleg de ce ai făcut-o.

Mă scarpin pe frunte; este ticul meu nervos atunci când cineva se uită cu adevărat la mine.

— Ei bine, nu puteam să plec pur și simplu. Nu m-aș fi iertat niciodată dacă aș fi făcut-o.

Lumina din casă scoate în evidență gravitatea rănilor și cămașa pătată toată de sânge.

— Nu trebuie să spui nimănui despre asta, bine? A băut... și are niște probleme. Nu-i în apele lui în seara asta.

Îmi mușc buza, nesigură dacă să-l cred.

— Poate că ar trebui să-i spui cuiva... mamei tale, de exemplu.

Mă fixează cu privirea de parcă aș fi un copil mic și neștiutor.

— Nu am nimic de spus.

Mă uit la fața lui umflată. Trăsăturile sale, în mod normal perfect, sunt acum deformate.

— Bine, dacă asta vrei.

— Asta vreau, spune el nepăsător, iar eu încep să mă îndepărtez. Hei, Callie! Numele tău e Callie, nu-i așa? Vrei să-mi faci o favoare?

Mă uit peste umăr.

— Sigur. Ce anume?

— În baia de la parter este o trusă de prim ajutor, iar în congelator este o pungă cu gheață. Vrei să mi le aduci? Nu vreau să intru până nu mă curăț.

Vreau cu disperare să plec, dar tonul lui rugător mă copleșește.

— Da, pot să fac asta.

Îl las în apropierea casei de oaspeți ca să intru în încăperea foarte aglomerată, care face aerul irespirabil. Strângându-mi coatele și sperând să nu mă atingă nimeni, mă strecor prin mulțime.

Maci Owens, mama lui Kayden, stă de vorbă cu celelalte mame de la masă și îmi face semn cu mâna, brațările ei din aur și argint zăngănind.

— Oh, Callie, mama ta este aici, dragă?

Vorbește nedeslușit și în fața ei se află o sticlă goală de vin.

— Este afară în mașină, îi strig acoperind muzica, iar în clipa aceea cineva se lovește de umărul meu și mușchii mi se încordează. Vorbea la telefon cu tata și m-a trimis pe mine să-l caut pe fratele meu. L-ați văzut?

— Îmi pare rău, dragă, nu l-am văzut, spune ea și își flutură o mână. E foarte multă lume aici.

Îi fac semn din mână.

— Bine, în regulă, mă duc să-l caut.

Când mă îndepărtez, mă întreb dacă l-a văzut pe soțul ei și dacă îl va întreba de ce este tăiat la mână.

În sufragerie, fratele meu Jackson stă pe canapea și vorbește cu prietenul lui cel mai bun, Caleb Miller. Mă opresc aproape de prag, chiar în afara câmpului lor vizual. Ei continuă să râdă, să discute și să-și bea berile, ca și când nimic nu contează. Îl disprețuiesc pe fratele meu pentru că râde, pentru că este aici, pentru că mă obligă să mă duc la el și să-i spun că mama așteaptă afară, în mașină.

Vreau să mă îndrept spre el, dar nu pot să-mi mișc picioarele. Știu că trebuie să trec peste asta, dar oamenii care se sărută pe la colțuri și dansează în mijlocul camerei mă fac să mă simt stânjenită. *Nu pot să respir. Nu pot să respir. Mișcați-vă, picioarelor, mișcați-vă.*

Cineva se izbește de mine și aproape mă doboară.

— Scuze, spune o voce joasă.

Mă sprijin de tocul ușii și ies din transă. Mă grăbesc pe hol, fără să mă deranjez să văd cine a intrat în mine. Trebuie să ies de aici și să respir din nou.

După ce iau trusa de prim ajutor din dulapul de jos și puna cu gheață din congelator, ies neobservată din casă, pe ușa laterală. Kayden nu mai este afară, dar lumina din casa de oaspeți se vede la ferestre.

Nesigură, deschid ușa și-mi bag capul în camera slab luminată.

— E cineva aici?

Kayden iese din camera din spate fără cămașă și cu un prosop roșu și scâmoșat lipit pe față.

— Hei, ai adus ce te-am rugat?

Mă strecor în cameră și închid ușa în urma mea. Îi întind trusa de prim ajutor și puna cu gheață cu capul întors spre ușă, ca să evit să mă uit la el. Pieptul lui gol și felul cum îi cad blugii pe șolduri mă stânjenesc.

— Nu mușc, Callie, îmi vorbește el pe un ton neutru când ia trusa și puna cu gheață. Nu trebuie să te holbezi la perete.

Mă fortez să-l privesc și-mi este greu să nu mă uit cu ochi mari la cicatricile pe care le are de-a lungul abdomenului și al pieptului. Liniile verticale care îi străbat antebrațele sunt cele mai tulburătoare, late și zimțate, de parcă l-a tăiat cineva cu o lamă. Mi-aș dori să-mi pot trece degetele peste ele și să îndepărtez durerea și amintirile care le însoțesc.

Își lasă repede prosopul mai jos ca să se acopere și, cât ne fixăm cu privirea, confuzia i se citește în ochiul nevătămat. Inima îmi bate cu putere în piept pentru o clipă, care trece ca un pocnet din degete, cu toate că pare să nu se mai sfârșească.

El clipește și-și apasă punga cu gheață pe ochiul inflammat în timp ce lasă trusa pe marginea mesei de biliard. Degetele îi tremură când își retrace mâna și toate încheieturile degetelor îi sunt zgâriate.

— Poți să scoți tu tifonul? Mă cam doare mâna.

Cât bâjbâi să ridic capacul trusei, unghia mi se prinde în deschizătoare și se dă peste cap. Îmi curge sânge când deschid capacul și scot tifonul.

— S-ar putea să ai nevoie de copci pentru tăietura de sub ochi. Nu arată bine.

El își tamponează tăietura cu prosopul și se crispează de durere.

— O să fie bine. Trebuie doar s-o curăț și s-o acopăr.

Apa fierbinte îmi curge pe corp, arzându-mi pielea plină de pete roșii și bășici. Vreau doar să mă simt curată din nou. Când îmi dă prosopul ud, sunt atentă să nu ni se atingă degetele și mă aplec în față ca să mă uit cu atenție la leziunea care este atât de adâncă încât se văd mușchiul și țesuturile.

— Chiar ai nevoie de copci.

Îmi sug sângele de pe degetul mare.

— Sau o să te alegi cu o cicatrice.

Colțurile buzelor lui descriu un zâmbet trist.

— Mă descurc cu cicatricile, mai ales cu cele de suprafață.

În adâncul inimii mele, știu la ce se referă.

— Chiar cred că ar trebui ca mama ta să te ducă la doctor, iar apoi să-i spui ce s-a întâmplat.

El se apucă să desfășoare o bucată de tifon, dar, accidental, o scapă pe podea.

— Asta n-o să se întâmple niciodată și, chiar dacă s-ar întâmpla, nu ar conta. Nimic din toate astea nu contează.

Cu degetele nesigure, iau tifonul și-l desfășor în jurul mâinii mele. Rup o bucată și iau banda adezivă din trusă. Apoi, alungându-mi toate gândurile pline de groază din minte, mă întind spre obrazul lui. El rămâne nemișcat și-și ține lipită de piept mâna care-l doare în timp ce îi acopăr rana cu tifonul. Încruntat, continuă să se uite la mine și de-abia respiră cât îi fixează tifonul cu bandă adezivă.

Mă retrag și expir. Cu excepția celor din familia mea, el este prima persoană pe care am atins-o intenționat în ultimii șase ani.

— Eu tot cred că ai nevoie de copci.

El închide trusa și șterge o picătură de sânge de pe capac.

— L-ai văzut pe tata înăuntru?

— Nu. Telefonul îmi țiuie în buzunar și citesc mesajul. Trebuie să plec, adaug. Mama mă așteaptă în mașină. Ești sigur c-ai să fii în regulă?

— O să-mi revin.

Nu se uită la mine când ia prosopul și se duce spre camera din spate.

— Bine. Presupun că ne vedem mai târziu.

Nu, nu o să ne vedem. Pun telefonul în buzunar și mă îndrept către ușă.

— Mda, presupun că ne vedem mai târziu.

— Mulțumesc, adaugă el imediat.

Cu mâna pe clanță, mă opresc. Mă simt îngrozitor că-l părăsesc, dar sunt prea lașă să rămân.

— Pentru ce?

Se gândește o veșnicie, iar apoi oftează.

— Pentru că mi-ai adus trusa de prim ajutor și punga cu gheață.

— Cu plăcere.

Ies pe ușă cu inima grea, cu un alt secret care o copleșește.

Respect pentru drepturile de autor

Când încep să văd alea, telefonul sună în buzunar.

— Sunt cam la un metru distanță, răspund.

— Fratele tău este aici și trebuie să ajungă acasă. Trebuie să fie la aeroport în opt ore.

Mama este îngrijorată.

Grăbesc pasul.

— Îmi pare rău, am fost distrasă... dar tu m-ai trimis să-l aduc.

— Ei bine, el mi-a răspuns prin mesaj; acum vino, spune ea frenetic. Trebuie să se odihnească.

— Mamă, ajung în aproximativ jumătate de minut.

Închid telefonul și ies în curtea din față.

Daisy, prietena lui Kayden, stă pe verandă și mănâncă o felie de tort în timp ce discută cu Caleb Miller. Instantaneu, simt un nod în stomac, mă încovoi și mă ascund în umbrele copacilor, sperând că n-or să mă vadă.

— Oh, Dumnezeuule, aia e Callie Lawrence? spune Daisy ducându-și mâna la frunte și mijindu-și ochii spre mine. Ce naiba faci acolo? N-ar trebui să-ți pierzi vremea prin cimitir sau ceva de genul ăsta?

Mă uit în jos și grăbesc pasul, împiedicându-mă de o piatră. *Un picior în fața celui alt.*

— Sau pur și simplu fugi de felia mea de tort? strigă ea pe un ton amuzat. Care e varianta corectă, Callie? Haide, spune-mi.

— Încetează, o avertizează Caleb afișând un zâmbet superior când se apleacă peste balustradă, cu ochi negri ca noaptea. Sunt sigur că are motivele ei pentru care fuge.

Insinuarea din vocea lui mă face să o iau la fugă. Alerg în întunericul aleii, sunetul râsetelor lor lovindu-mă în spate.

— Ce-ai pățit? mă întreabă fratele meu când trântesc portiera și îmi pun centura de siguranță, gâfâind și aranjându-mi șuvițele scurte. De ce alergi?

— Mama mi-a spus să mă grăbesc.

Îmi fixez poala cu privirea.

— Uneori mă uimești, Callie. Își aranjează părul șaten-închis și se trăneste din nou pe scaun. Parcă te străduiești să-i faci pe ceilalți să creadă că ești o ciudată, continuă el.

— Nu eu am douăzeci și patru de ani și-mi pierd timpul la o petrecere cu liceeni, îi amintesc.

Mama mijește ochii la mine.

— Callie, nu începe. Știi că domnul Owens l-a invitat pe fratele tău, tot așa cum te-a invitat și pe tine.

Mă gândesc din nou la Kayden, la fața lui bătută și rănită. Mă simt groaznic pentru că l-am părăsit și aproape că-i spun mamei ce s-a întâmplat, dar îi zăresc pe Caleb și pe Daisy, care, de pe veranda din față, se uită la noi, și îmi aduc aminte că, uneori, secretele trebuie păstrate. În plus, mama nu a fost niciodată genul de persoană căreia să-i placă să audă despre lucrurile urâte din lume.

— Am doar douăzeci și trei. Abia luna viitoare împlinesc douăzeci și patru, îmi întrerupe gândurile fratele meu. Iar ei nu mai sunt la liceu, așa că taci din gură.

— Știi câți ani ai, spun. Și nici eu nu mai sunt la liceu.

— Nu-i nevoie să pari atât de fericită pentru asta, se strâmbă mama când trage de volan ca să iasă pe stradă.

Ridurile îi apar în jurul ochilor căprui când încearcă să nu plângă.

— O să ne fie dor de tine și chiar îmi doresc să te mai gândești și să aștepți până la toamnă ca să pleci la școală. Dragă, Laramie este la aproape șase ore distanță. Ne va fi foarte greu să fim atât de departe de tine.

Mă holbez la drumul care se întinde printre copaci și peste dealurile nu prea înalte.

— Îmi pare rău, mamă, dar deja m-am înscris. În plus, n-are rost să rămân pe-aici pe timpul verii doar ca să stau în camera mea.

— Ai putea să te angajezi, așa cum face fratele tău în fiecare vară, îmi sugerează ea. Așa ai putea să-ți petreci timpul cu el, iar Caleb o să locuiască împreună cu noi.